Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 5. Den 1. December 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

Willard Snows Epistel.

(Fortsat fra Pag. 12.)

Præstedømmet.

„Og vorder selv som levende Stene, opbyggede til et aandeligt Huus, et helligt Præstedom, til at frembære aandelige Offere, velbehagelige for Gud ved Jesum Christum." (1 Pet. 2, 5.) „Opbygte paa Apostlernes og Propheternes Grundvold, saa at Jesus Christus selv er Hoved-Hjørnestenen, paa hvilken den ganske Bygning sammenføiet voxer til et helligt Tempel i Herren." (Eph. 2. 20, 21.) „Og han beskikkede nogle til Apostler, nogle til Propheter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naaer til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder." (Eph. 4. 11, 12, 13.) „Gud har sat i Menigheden, først Nogle til Apostler, for det andet Propheter, for det tredie Lærere, dernæst kraftige Gjerninger, derefter Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til adskillige Tungemaal." (1 Cor. 12. 28.) Ligesaa „Ypperstepræster," „Ældste," „Biskopper" og „Diaconer." (Hebr. 5. 1. 1 Tim. 3. 1, 8, 13. 5, 17. Ap. Gr. 15. 6.)

Af ovenstaaende Skriftsteder lærer vi denne vigtige Sandhed, at Diacon-, Lærer-, Hyrde-, (eller Præste-), Biskops-, Ældste-, Ypperstepræste-, Evangelist-, Prophet- og Apostel-Embedet alle ere nødvendige Embeder, som Herren beskikkede i sin Kirke til Tjenestens Udførelse, hvilke, fuldstændigt organiserede og retteligen sammenføiet ved en forstandig Bygmester og bygget paa Apostlers og Propheters Grundvold, danne dette aandelige Huus, kaldet det „Hellige Præstedømme;" hvilket erkjendes af Gud og voxer til et helligt Tempel i Herren, indtil de Hellige alle ere eens fuldkomne og naaer til den fulde Kundskab om Guds Søn. Præstedømme er Fuldmagt fra Gud til at forvalte Evangeliets Ordinanzer i hans Navn; i hvilken Forvaltning Gudfrygtigheds Kraft aabenbares, og uden Ordinanzerne og Fuldmagten aabenbares ikke Gudfrygtigheds Kraft for Mennesker i Kjødet. Der er i Kirken to Præstedømmer, eller med andre Ord, to Hoved-Afdelinger af Præstedømmet. De er Melchisedeks og Aarons eller det levitiske Præstedømme. Det første er det hellige Præstedømme af Guds eenbaarne Søns helligste Orden, med det evige Livs Kraft, uden Dages Begyndelse eller Livs Ende, og har Ret til Præsidium i enhver Tidsalder, og holder Nøglerne til Rigets Forvaltninger, til Guds Kundskab, uden hvilken Man ikke kan see Guds Ansigt og leve. See Heb. 7. 3, 11, 16. Det andet Præstedømme holder Nøglerne til det forberedende Evangelium, Daaben, og Syndsforladelsen, Engles Be-

tjening og Forvaltningen af Loven for kjødelige Bud, hvilken Herren i sin Vrede lod vedblive hos Israels Børn indtil Johannes og er ogsaa et evigt Præstedømme. See 4. Mos. Bog 25. 13. Det første eller største kaldes Melchisedeks for ikke for ofte at nævne det allerhøieste Væsens Navn, og Melchisedek var en saadan stor Ypperstepræst i sine Dage. Det andet Præstedømme kaldes Aarons, fordi den Grad blev paalagt ham og hans Sæd igjennem alle deres Slægter, og kaldes det mindre, fordi det er kun et Tillæg til det større Præstedømme og bereder Veien for det, som skal komme efter. Bispedømmet er dets Præsidium og holder dets Fuldmagts Nøgler. Den over Overpræstedømmet præsiderende Ypperstepræst (eller Overpræst) holder dets Nøgler og Fuldmagt og er en Aabenbarer og Prophet, liig Moses, Melchisedek, Joseph eller nogen Anden, som har havt det, undtagen Gud, siden Verdens Begyndelse. Der er nødvendigviis præsiderende Embedsmænd, som udspringe fra eller udvælges iblandt disse, som ere ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer, hvilket giver Anledning til at organisere andre Chor eller Afdelinger. Tre præsiderende Ypperstepræster, valgte af Menigheden, danne et Qvorum, som udgjør Præsidentskabet, beskikket og ordineret til det Embede og understøttet ved Menighedens Tillid, Tro og Bøn; og Præsidenten over dette Qvorum holder Nøglerne til Apostelskabet og Præsidentskabet over hele Kirken. De tolv Apostler, ordineret og understøttet i lige Maade, danne et vandrende præsiderende høit Qvorum, til at handle i Herrens Navn, under Bestyrelse af Kirkens første Præsidentskab, udsendt med Rigets Nøgler til at aabne Døren ved Christi Evangeliums Forkyndelse i Jordens fire Hjørner, i Overeensstemmelse med den himmelske Indstiftelse, til at oprette Kirken og ordne dens Anliggender iblandt Nationer, først Hedningene og derefter Jøderne, at de sidste maa blive først og de første sidst; og de danne et Qvorum af samme Authoritet og Magt som de tre før omtalte Præsidenter. De Halvfjerdsindstyve blive ogsaa kaldte, ordinerede og understøttede paa samme Viis til at være specielle Vidner i al Verden, at handle under Bestyrelse af de nysomtalte tolv Apostler eller specielle Vidner, og danne et Qvorum liigt det af de Tolv i Myndighed. Efter Synet, som viser de Halvfjerdsindstyves Orden, skal de have syv Præsidenter til at præsidere over dem, udvalgte af de Halvfjerdsindstyves Tal, og den syvende af disse Præsidenter præsiderer over de sex; og disse syv Præsidenter vælger andre Halvfjerdsindstyve foruden de første, til hvem de hører, og haver at præsidere over dem som og andre halvfjerds indtil syv Gange halvfjerds og flere, hvis Arbeidet i Viingaarden nødvendigviis fordrer det. Og disse Halvfjerdsindstyve ere omvandrende Gudstjenere til Hedningene først og siden til Jøderne; medens andre Embedsmænd i Kirken, som ei hører til de Tolv eller de Halvfjerdsindstyve, ikke ere under Forpligtelse at vandre iblandt alle Nationer, uagtet de kan beklæde lige saa høie og ansvarsfulde Embeder. Det staaende Høiraad i Zion af tolv Overpræster, beskikkede, ordinerede og kraftilte til det Embede, danne et Qvorum i Myndighed i deres Afgjørelser liigt de Raad af Tolv i Zions Staver, de Halvfjerdsindstyve, det vandrende Høiraad eller Kirkens første Præsidentskab. Disse høie Raad ere organiserede for at afgjøre alle vigtige Sager, der ikke kan blive afgjorte ved Biskopperne i de forskjellige Staver til Parternes Tilfredshed. De tre Præsidenter af en Stav, hvilke tillige udgjør Præsidentskabet over Høiraadet, staae i samme Forhold til Staven som Kirkens Præsidentskab til hele Zion. Overpræsternes Qvorum er stiftet for at qvalificere dem som skal beskikkes til Biskopper, faste Raadgivere og Præsidenter over forskjellige Staver rundt omkring. De have

ogsaa en Præsident og to Raadgivere til at præsidere over dem. Dette Qvorum er, ligesom de Halvfjerdsindstyve, indskrænket i Tal efter det Arbeide, der udkræves i Viingaarden. Biskoppe-Embedet er til at tjene i alle timelige Ting, hvorfore han er en Dommer, en almindelig Dommer, iblandt Zions Indvaanere, eller i en Stav af Zion, og med sine to Raadgiveres Bistand danner han Kirkens almindelige Raad, til at sidde og dømme Overtrædere efter Vidnesbyrd som blive aflagte for ham i Overeensstemmelse med Kirkens Lov. Den præsiderende Biskop i Zion, som holder Nøglerne til det mindre Præstedømme, staaer i samme Forhold til Biskopperne i de forskjellige Staver, som den øverste Præsident over det høie Præstedømme til alle Chorene. Der er ogsaa præsiderende Ældste til at præsidere over dem som høre til Ældste-Embedet, og ligeledes Præster til at præsidere over dem som høre til Præste-Embedet, Lærere over dem som høre til Lærer-Embedet og Diakoner over dem som høre til Diakon-Embedet. En Præsidents Pligt over Diakon-Embedet er at præsidere over tolv Diakoner, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Pligter, idet de opbygge hinanden efter Pagterne. En Præsidents Pligt over Lærer-Embedet er at præsidere over fireogtyve Lærere, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Embeds-Pligter efter Pagterne. Præsidentens Pligt over Aarons Præstedømme er at præsidere over otteogfyrgetyve Præster, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Kalds Pligter i samme Maade. Denne Præsident er en Biskop, og dette er een af dette Præstedømmes Pligter. Præsidentens Pligt over Ældste-Embedet er at præsidere over seroghalvfemsindstyve Ældste, at sidde i Raad med og lære dem deres Embeds-Pligter. Dette Chor eller Qvorum er bestemt for dem, som ikke reiser ud i Alverden. Forskjellen imellem dette Qvorum og de Halvfjerdsindstyves er, at det ene er til at reise bestandigen og ikke er pligtig at præsidere, og det andet er til at præsidere over Menighederne fra Tid til Tid. Det ene er dannet af halvfjerdsindstyve og har syv Præsidenter over dem, og reiser ud i Alverden, og det andet bestaaer af seroghalvfemsindstyve, der ere beskikkede til at være faste Gudstjenere for Menighederne og have tre Præsidenter over sig. Hvert Medlem af de forskjellige Chor staaer til Ansvar for sit respective Chor for sin Opførsel, og om et Chor overtræder, da er det ansvarligt for et General-Raad eller Conferenze.

En Ældstes Embede indbefattes under Melchisedeks Præstedømme, og det er hans Kald at prædike, døbe og bekræfte den Helligaand ved Haandspaalæggelse paa dem som ere døbte, at velsigne og uddele Herrens Nadvere og at ordinere andre Ældste, Præster, Lærere og Diakoner og have Opsyn med alle Forsamlinger og styre dem saa som den Helligaand veileder ham i Overeensstemmelse med Guds Aabenbaringer. Præstens Embede er at lære, forklare, formane, døbe, administrere Nadverens Sacramente, besøge hvert Medlems Huus og formane til at bede med Ord og passe alle deres huuslige Pligter; han kan ogsaa ordinere Andre til Præster, Lærere eller Diakoner, og bestyre offentlige Forsamlinger, naar ingen Ældste er tilstede. Lærerens Pligt er at være en fast Tjener til at vaage over Menigheden altid, og see til at ingen Udyd existerer, eiheller Udstaaelse imellem Nogen, eller Løgn, Bagtalelse eller slem Tale, og paasee at Menigheden kommer ofte tilsammen og at enhver gjør sin Pligt, samt bestyre Forsamlingerne, hvis Præsten ikke er tilstede, og han bør hjælpes i alle sine Forretninger af Diakonerne; men hverken Lærere eller Diakoner har Myndighed til at døbe, indlemme eller administrere Brød og Viin til Ihukommelse om Christi Legeme og Blod, men ere til at formane og undervise og indbyde Alle til Christum. Ældstes- og Biskops-Embedet

ere nødvendige Tillæg til det høie Præstedømme, og Lærer- og Diakon-Embedet nødvendige Tillæg til det mindre Præstedømme. Dette Præstedømmes Orden blev stadfæstet til at gaae i Arv fra Fader til Søn og tilkommer med Rette de sande Efterkommere af den udvalgte Sæd, til hvem Forjættelserne ere givne; og disse Embeder med deres Nøgler ere givne til Hjælp og Styrelse, til Embedets Forvaltning, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Christi Kirkes Opbyggelse, og hvor de er, der er Christi Kirke, og naar de forsvinder, forsvinder ogsaa Kirken med alle sine Kræfter, Gaver og Velsignelser, eller med andre Ord, Christi Kirke kan ikke være til paa Jorden i sin fulde Orden, foruden dem. Jeg har ikke særdeles omtalt en Evangelistes Embede, eiheller har jeg nøie forklaret Forskjellen imellem en Overpræstes Embede og een af de Halvfjerdsindstyves, eiheller imellem en Biskops og en Evangelistes, eiheller Forskjellen imellem en Prophets og en Apostels Embede. Jeg overlader det for denne Gang til dem, som foragte Prophetie og fornegte Aabenbaring samt Apostelskabet aldeles og sige at der behøves ingen af Delene og tænke, vi har nok af Guds Ord og sige det ny Testamente indeholder alt, hvad der er nødvendigt. Maaskee de kunne bevise af det ny Testamente, at denne ikke er det Præstedømmes Orden, som Jesus, Moses og Elias paalagde Petrus, Jacob og Johannes, da de fik deres Ordination paa det hellige Bjerg; men førend de gjør det, vil jeg skrive igjen.

W. Snow.

Om Daaben.

Oversat af J. Hahn fra "Etoile du Déséret,"
(udgivet i Paris af John Taylor, een af de tolv Apostle.)

Hvilke vare de Personer, som det var givet at forvalte denne Anordning?

Ved alle af Mennesker givne Love eller Anordninger er der altid Nogen lovlig befuldmægtiget til at forvalte disse Love og Anordninger, og enhver anden Forvaltning vil være at betragte som lovstridig. Deraf kommer det, at der under Foreninger samt alle Regjeringsformer er beskikket Embedsmænd til at regjere, hvilke derfor udgjøre en Stand; og uden disse Embedsmænd vilde ingen menneskelig Regjering blive forrettet eller sat i Gang. Naar Keisere, Konger, lovgivende Corps, Stænder, Byraad &c. give Love eller Anordninger, er der Dommere, Øvrighedspersoner, Politibetjente, Gensdarmer &c. til at sætte dem i Værk; og det er nødvendigt, at disse Betjente maae være lovlig beskikkede, uden hvilket deres Forvaltning ikke vil være gyldig. Disse Personer handle i den Nations, Stats eller Byes Navn eller Authoritet, med hvilke de staae i Forbindelse, og de erholde deres Forretninger fra de indsatte Øvrigheder, som have Fuldmagt til at beskikke dem. Naar det nu forholder sig saaledes med de blot verdslige Regjeringer, og det virkelig er nødvendigt, at Mennesker dertil ere lovlig bemyndigede for at forvalte deres Embedsforretninger, hvor meget mere er det da ikke nødvendigt og vigtigt, at Mennesker ere beklædte med lovmæssig Magt til det, som angaaer Guds Riges Anliggender, fordi de i de menneskelige Regjeringer kan have med verdslige Ting at gjøre, medens Guds Rige indbefatter baade verdslige og aandelige Ting? Og da ingen moderat Regjering erkjender eller taaler, at Nogen regjerer i dens Navn, uden at være sendt af den, hvorledes kunne I da ind-

bilde Eder, at vor himmelske Fader gjør det? I den jødiske Lov var Dødsstraf paalagt alle dem, som handlede uden Myndighed. Derfor var det at Korah, Dathan og Abiram omkom: de havde dristigt forvaltet hellige Ting. Tusinder bleve i Beth-Semes ihjelslagne, blot fordi de havde seet i Herrens Ark. (1 Sam. 6, 19.) Kong Ussia blev slagen med Spedalskhed for at have villet tjene i Præstedømmet. (2 Krøn. 26, 16—22.) At tjene i Præstedømmet tilkom efter Mose Bog Aaron og hans Sønner. (2 Mos. 40, 15.)

Dette gjaldt egentlig ikke allene for Aarons Præstedømme, men ogsaa for Melchisedeks, det vil sige angaaende Præstedømmet og Myndighed medfølgende Evangeliet. Derfor siger Paulus, da han søgte at bekjæmpe Jødernes Fordomme angaaende Præstedømmet med Hensyn til vor Herre: „Det er vitterligt, at vor Herre er udgangen af Juda, til hvilken Stamme Moses Intet haver forordnet om Præstedømmet. Og det er end ydermere klart, naar der opstaaer en Præst i Lighed med Melchisedek, som ikke er bleven det efter et kjødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft." (Hebr. 7, 14—16.) Læs ogsaa 5, 6, 7. og 8. Capitel. Derfor siger Jesus: „Jeg er ikke kommen for at gjøre min Villie, men min Faders, som haver udsendt mig." (Joh. 5, 30.) Og endvidere: „De Ord, jeg taler til Eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, er den, som gjør Gjerningerne. (Joh. 14, 10.) Efter den Tid sagde Jesus til sine Disciple: „Men naar de føre Eder hen at overantvorde Eder, da bekymrer Eder ikke forud, hvad I skulle tale, betænker Eder eiheller derpaa; men hvad som Eder bliver givet i den samme Time, det taler." (Marc. 13, 11.) Og han siger endvidere til dem efter sin Opstandelse: „Ligesom min Fader haver udsendt mig, saa sender og jeg Eder." (Joh. 20, 21.)

Vi see af det Foregaaende, at Jesus besad en Myndighed, som var given ham af Faderen, og at hans Disciple havde den samme Fuldmagt, som han erholdt af Faderen. Derfor beder Jesus rørt til sin Fader før sin Død: „jeg i dem, og du i mig, paa det at de skulle være fuldkommede til eet, og at Verden kan kjende, at du haver udsendt mig." (Joh. 17, 23.) Jesus havde altsaa et Præstedømme, men ikke Aarons; han besad en Myndighed, dog havde han ikke erholdt den fra Love. Hans Disciple havde ogsaa et Præstedømme med Magt og Myndighed. Af hvem erholdt de deres Fuldmagt? Ikke af Aaron, men af den Herre Jesus Christus. Eller, hvis Frelseren beklædte Melchisedeks Præstedømme, var det følgelig nødvendigt, at hans Disciple besadde det samme Præstedømme; thi af ham var det de havde faaet det.

Da Jesus begyndte sin Mission paa Jorden kaldte han de tolv Apostle. Derpaa kaldte han halvfjerdsindstyve Andre. Disse bleve ikke kaldte af deres Villie, han kaldte dem. De bleve det ikke, fordi de ansaae hans Lære at være sandfærdig, eller fordi de troede at kunne gjøre Vel ved at prædike, men fordi de særdeles vare kaldte og beskikkede af Gud. Dette stemmer ganske med hvad Jesus siger til Peter og Andreas: „Følger efter mig saa vil jeg gjøre Eder til Menneske-Fiskere." (Matth. 4, 19.) Angaaende dette siger han endvidere: „I have ikke valgt mig, men det er mig, som har valgt og beskikket Eder." Og deres Pligter vare saa store og deres Mission saa udstrakt og af en saa stor Vigtighed for Menneskeslægten, at han, da han legemlig skulde forlade dem, siger til dem: „I skulle tøve i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høie." (Luc. 24, 49.) Det er derfor, at vi see dem vente i et stort Værelse, indtil de havde modtaget denne Kraft. (Ap. Gr. 1 og 2.)

De hellige Skrifter give et ypperlig Begreb om alle disse Ting. Da Jesus var paa Jorden sagde han til sine Disciple:

„Helbreder de Syge, renser de Spedalske, opvækker de Døde, uddriver Djævle, I have annammet det for Intet, giver det for Intet." (Matth. 10, 8.) De skulde altsaa give de Ting, som de selv havde annammet. Derfor skulde de sige, naar de traadte ind i et Huus: „Fred være med dette Huus; og er der sammesteds et Fredens Barn, skal Eders Fred hvile paa ham; men er der ingen, da skal den vende til Eder igjen." (Luc. 10, 6.) Og det, at annamme eller forkaste deres Præstedømme, var af en saadan Betydning for Menneskeslægten, at det, hvis de afrystede Støvet af deres Fødder, imod et Huus eller en Stad, skulde være et Vidnesbyrd mod den i Tid og Evighed; og det skal gaae Sodoma og Gomorrah lideligere paa Dommens Dag end dette Huus eller den Stad." Tillige siger han til dem: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og annammer den, som haver udsendt mig; og hvo, som forkaster Eder, forkaster mig og den, som haver udsendt mig." (Matth. 10, 40.) Og han siger endvidere til Peter: „Og jeg giver dig Himmeriges Nøgler og hvad du binder paa Jorden skal være bundet i Himmelen, og hvad du løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen." (Matth. 16, 19.) Og han siger til sine forsamlede Disciple: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne." (Joh. 20, 23.) Fuldmagten til at bestyre disse hellige Anordninger var ikke alene indskrænket til Apostlene. Efter at have sagt dem, hvorledes de skulde forholde sig angaaende uværdige Medlemmer i Kirken, siger Jesus til dem, at, naar Kirken havde taget en Bestemmelse om nogen Ting, saa skulde alt det, de bandt paa Jorden, være bunden i Himlen, og alt det, de løste paa Jorden, være løst i Himlen!

Her er altsaa en Embedsstand beskikket til at handle i Frelserens Navn, og hvis Handlinger skulde være ligesaa gyldige, som om de vare gjordte af ham selv. Det er ogsaa meget tydeligt fastsat i Skriften, at Præstedømmet bør vedvare og overdrages fra den ene til den anden. Dette stemmer overeens med hvad Jesus siger til sine Disciple, da han, efter at have lært dem alle Ting angaaende at iagttage alt, hvad han havde befalet dem, tilføier: „See, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende." Og dette stemmer med Petri Bemærkning paa Pintsedagen, naar han, efter at have lovet sine Tilhørere, at de skulde faae den Helligaands Gave, udtrykkelig siger til dem: „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Vi have ogsaa Exempel paa, at Andre, som ikke vare Apostle, forrettede disse hellige Handlinger. Saaledes blev Ananias, der ikke var Apostel, sendt til Paulus, efterat denne var bleven kaldet fra Himlen af Herren, for at døbe ham til hans Synders Tilgivelse og give ham Haandspaalæggelse. Angaaende dette have vi et meget betegnende Exempel paa Nødvendigheden af, at Evangeliets hellige Handlinger forrettedes af Mænd, som havde Fuldmagt; thi ihvorvel vor Herre Jesus Christus havde kaldet Paulus, var det dog aldeles nødvendigt, at denne Sidste annammede Daab og Haandspaalæggelse af en Mand, som retmæssigen var bemyndiget til at forrette disse hellige Handlinger i Guds Rige. Herren havde givet Mennesker Fuldmagten. Og Ananias var een af dem, som lovligen var bemyndiget, skjøndt han slet ikke hørte til Apostlenes Orden, til hvem Fuldmagten først var given. Jacobs Brev, som er efterladt os, tilkjendegiver samme Lærdom. Han siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham." (Jacob. 5, 14—15.) Han vidner, at de Ældste ikke handlede uden Myndighed; thi Ordet **Navn** betyder **Myndig-**

hed, (ligesom man siger: I det franske Folks **Navn,** (ɔ: Au nom du peuple français.) Jesus har sagt: „I skulle uddrive Djævle i mit Navn," eller ved min Myndighed.

Maaden, hvorpaa denne Myndighed bør erholdes, betegner Paulus, da han skrev til Timotheum: „Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som dig er given ved Haandspaalæggelse af de Ældste." (1 Tim. 4, 14. Man seer deraf, at der var Propheter i Kirken; at disse Propheter udnævnte dem, som skulde ordineres, og at disse Mænd, som saaledes vare kaldte ved Prophetiens Aand, da bleve ordinerede af Mænd, som havde Fuldmagt til at forrette denne. Det synes, som om Paulus yttrer det Samme i de Lærdomme, han giver Timotheum: „Og hvad du haver hørt af mig for mange Vidner, det overantvord troe Mennesker, som kunde være dygtige ogsaa til at lære Andre;" (2 Tim. 2, 2.) og ogsaa der, hvor han advarer ham om „ikke overilet at lægge Hænder paa Nogen." (1 Tim. 5, 22.) Hvad vi finde i jordiske Regjeringer existerer ligeledes angaaende de himmelske Ting: Vi see, at en Mands Forvaltning ikke vil være gyldig, med mindre, at han er lovligen bemyndiget.

Der er sagt i Bibelen: „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var. Saaledes haver ei heller Christus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst; men den, som sagde til ham, du er min Søn, jeg fødte dig i Dag." (Hebr. 5, 4—5.) Og det er af denne Grund, at Paulus paany døbte nogle Personer, som han fandt, der vare blevne døbte af En, som ikke havde Fuldmagten dertil. Paulus „kom til Ephesus og han fandt nogle Disciple, og sagde til dem: fik I den Hellig-Aand, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig-Aand. Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: med Johannis Daab. Men Paulus sagde: Johannes døbte vel med Omvendelsens Daab, og sagde til Folket, at de skulle troe paa den, som kom efter ham, det er, paa Christum Jesum. Men der de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn." (Apostl. Gjr. 19, 1—5.) Nu — da Johannes døbte, forkyndte han bestandig Folket, at Jesus skulde komme efter ham, derfor sagde han dem, at denne skulde døbe dem med den Hellig-Aand. Paulus erindrede dem om dette, og da de ikke engang havde hørt, at der var en Hellig-Aand, forstod Paulus fuldkommen, at det var umuligt, at de vare blevne døbte af Johannes, eller selv af nogen af hans Disciple; thi de vilde have lært dette. Derfor døbte Paulus dem paany, da deres Daab ikke var gyldig.

Selv Djævle vilde ikke erkjende en Fuldmagt, som ikke var lovlig. Da nogle jødiske Besværgere vilde uddrive Djævle i Jesu Navn, sagde Djævlene: Jesus kjende vi, og om Paulus vide vi; men I, hvo ere I? Og de overvældede dem og fik Magt over dem. (Apostl. Gjr. 19, 13—16.)

Der er anført som et af de store characteristiske Tegn paa Kirkens Forfald, at Menneskene i de sidste Tider skulle vælge Lærere i Hobetal, hvilke skulle være uden Fuldmagt. Efterat Paulus har opregnet mange andre Ting, der betegne de sidste Dage, tilføier han: „Den Tid skal vorde, da Menneskene ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren." (2 Tim. 4, 3.)

Efter hvad der nu er nævnt, er det klart:

1. At Herren havde givet en Fuldmagt til at forrette hellige Handlinger til Jøderne og de Christne.

2. At intet Menneske kunde give denne Fuldmagt, uden at han selv lovligen havde faaet den.

3. At intet Menneske havde Ret til at forvalte uden denne Fuldmagt, og at alle

Handlinger, som saaledes forrettedes, vare ulovlige.

4. At alle Mennesker, som handlede uden Fuldmagt, paaførte sig stor Ansvarlighed.

Der er nu kun tilbage for os at undersøge, hvorledes denne Fuldmagt kunde være tildeelt Mennesket. Som Svar derpaa siger jeg, at der er kun to Maader, hvorpaa denne Fuldmagt kan være given og existere paa Jorden:

1. Den kan være ret overleveret ved en uafbrudt og ufordærvet Kjæde af Bemyndigede fra Apostlene indtil denne Dag.

2. Eller ogsaa har den været gjenoprettet, eller givet paany ved Aabenbarelse lige fra Gud til Mennesket.

Det er maaskee ikke unyttigt at bekjendtgjøre her, at vi ikke ville være i Frankrig, hvis vi troede Førstnævnte. Vi tilføie, at vi ikke foregive at have Fuldmagt, dersom Joseph Smith ikke har annammet den guddommelige Fuldmagt ved at Himlen har aabnet sig, og ved Betjening af hellige Engle, og dersom denne Fuldmagt ikke paany er bleven oprettet paa Jorden; thi vi foregive ikke at have faaet den, hverken fra Protestanterne, de Romersk-Katholske eller fra nogen anden Kilde, end den, som ovenfor er nævnt.

Efter at have beviist, at det er nødvendigt at have Fuldmagt, for lovligen at forvalte Evangeliets Anordninger, og at denne Fuldmagt er stor og af en stor Vigtighed for Menneskeslægten, ligesom Daaben er een af Evangeliets Anordninger, ere vi nødsagede til at skride frem til at undersøge vort sjette og sidste Spørgsmaal: Havde Nogen Ret eller Fuldmagt til at forandre denne Anordning?

(Fortsættes.)

Proclamation!

Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal.

(Fortsat fra Pag. 42).

Særdeles gjentaget Adresse. — Gamle Optegnelser fra den vestlige Halvkugle.

Efter at have henvendt os til fromme Christne, og til Syndere, Afgudsdyrkere, Jøder og Amerikas røde Mænd, ville vi nu atter henvende os til hele Folket indenfor vor Missions Grændser.

Mormons Bog vil efter Bestemmelse saa hurtigt som muligt blive offentliggjort for enhver Nation, og i ethvert Sprog og Tungemaal.

Dens Indhold angaae langt mere Verden og ethvert ansvarligt Væsen i denne, end Indholdet af nogensomhelst anden Bog, (undtagen de jødiske Skrifter), som nu existerer i Verden.

Dens Historie indeholder den ellers store Forglemmelse af det Forbigangne (med Hensyn til Amerika) igjennem Oldtidens fjerne Tidsaldere; følger med Generationernes Strøm, indtil den naaer til den store Kilde — Babels Taarn — hvorfra Nationerne, Stammerne og Tungemaalene ere udgangne, her ophører den eller taber sig og blandes sødt med den store adamatiske Flod, som udspringer i Paradiset, Menneskets Vugge: hvis Kilder udvælder fra Thronen i den evige Stad — og hvis lønlige Kilder indeholder den uendelige Udstrækning, det uendelige Hav af Forstand, Virkelighed og historisk Sandhed, som er opskrevet i Evighedens Archiver.

Dens Propheti, som er adskilt fra dens

Historie paa det bestemte Tidspunkt, som af dens Forfattere kaldes den nuværende, forklarer en ufødt Tids Begivenheder og giver med hele Historiens Reenhed et Overblik over kommende Ting.

Israels ti Stammer, Jøderne, de hvide Folkeslag i Europa, de røde Stammer i Amerika — endog Amerikas stolte Unions-Stater — kunne alle see dem og deres Foretagender i et prophetisk Telescop i denne Bog. Deres Skjebne er der opskreven, og meget af det er fra hans Mund, som bød, og Jerusalem blev oversvømmet af Blod — indhyllet i Ødelæggelsens Flammer og Elendighed, og undertraadt i attenhundrede Aar — som prophetered, og den hellige Bygning, Guds Tempel, en Nations Stolthed og Fortrøstning, blev omstyrtet, og „ikke Steen paa Steen lodes tilbage," — som oplod sin Røst, og en Nation maatte forgaa for ham, og ophørte at være, og dens Levning maatte omvanke iblandt Nationerne, indtil „Hedningernes Tider fuldkommes."

Nationernes Skjebne — Juda og Israels Gjenopreisning — fordærvede Kirker og religiøse Institutioners Fald — den hedenske Overtro og Verdens Ende — den almindelige Freds, Sandheds, Lysets og Kundskabens overlegne Magt — de forfærdelige Krige og Uroligheder, som skulle gaae forud for disse lykkelige Tider — Christi herlige Komme som Konge over hele Jorden — de Helliges Ophøielse til at regjere paa Jorden — er alt forudsagt i denne Bog; Tiden og Maaden, hvorpaa de fuldbyrdes saa klart udpeget, idet den viser den nærværende Tid langt større og underfuldere, end alle Tidsaldere i Adams Slægt, som ere forløbne.

Dens Lærdomme ere blottede i en saadan Reenhed og Simpelhed og med en saadan Tydelighed og Bestemthed, at intet Menneske kan misforstaa dem. De ere der i den flydende Veltalenhed, hvormed de udgik fra en opstanden Frelsers Mund af Kjerlighed, blandet med udødelige Taarer af Glæde og Medlidenhed, og som de ere skrevne af Mænd, som af overordentlig Hengivenhed og Taknemlighed badede hans udødelige Fødder med deres Taarer.

Alle Mennesker indbydes og læres af disse Lærdomme at afstaae fra deres Synder og leve; at troe paa hans Navn, at nedgaae i Vandet for at døbes i hans Navn og opstaae til et nyt Liv, at faae den Hellig-Aands Gave og nyde Sammes Naadegaver, og holde hans Befalinger til deres Livs Ende. Paa disse Betingelser loves der dem et evigt Liv og Ophøielse hos ham, hvor Glædens Fylde er.

Saaledes er Mormons Bog, den Bøgernes Bog, det Banner for Nationerne, som enogtyve Aar har udbredt sit Lys over den halve Klode ved Hjelp af apostoliske Kræfter og den Hellig-Aands Gave.

Vi vide, at de „Christne" med Bibelen fordømme den, og alle andre Bøger, som gjøre Fordring paa at være af guddommelig Ophav; men vi vide ogsaa fuldkommen, og lære det Vidnesbyrd, at deres Fordømmelse er grundet i Uvidenhed og er uden nogen sand og sund Grund. Saadanne Traditioner og saadanne Fordomme opvoxe af den samme Kortsynethed, som paa Columbus's Tid ikke tillod Menneskets geographiske Kundskab at udvide sig, eller hans Stræben og Tanker at naae hinsides Grændserne af den gamle Verden' at ikke den samme Tanke skulle blive en Gudsbespottelse — at ikke en Verden skulle blive opdaget, hvor jødiske Apostle ikke havde været, og saaledes modsige deres Beskikkelse at prædike Evangeliet til enhver Skabning.

Vi ville gjøre Personer med saadanne indskrænkede Begreber følgende Spørgsmaal:

Er der ikke flere Lande end eet?

Er der ikke flere Nationer end een?

Skabte ikke al Skabningens Store Fader disse forskjellige Lande?

Befolkede Han ikke dem med fornuftige Væsener, Væsener som var udødelige og havde et evigt Liv?

Elskede han ikke disse Væsener uden Hensyn til Nation og Land?

Udgjød ikke Hans Søn, Jesus Christus, sit Blod for Alle?

Vare ikke Alle deelagtige i Død, Bekymring og Sorg?

Trængte ikke Alle til den Kundskab og Trøst, som blev bragt for Lyset ved hans Opstandelse, og Seier over Døden, Helvede og Graven?

Er det ikke fornuftigt, ret og rimeligt, at alle Folkeslag skulle have de gode Tider om en kjerlig Begivenhed, og blive trøstede og underviste?

Var ikke Jesus Christus, efter at være opstanden, istand til at komme over Hav og Ørken; og personlig aflægge Besøg paa den anden Halvkugle?

Vare ikke hans Engle istand til at overvinde Hav og Vind og bringe de glade Tidender til de fjerneste Lande?

Meente de ikke, hvad de sagde til Hyrderne i Judæa: „Vi forkynde Eder en stor Glæde, som skal vederfares alle Folk"?

Vi troe, at et oprigtigt Menneske vil besvare alle disse Spørgsmaal med Bestemthed.

I saa Fald ville vi endnu spørge, om ikke den opstandne Frelser og hans Engle, da de besøgte den vestlige Halvkugle, ei havde Ret til at byde Folket derstedes at skrive en sandfærdig Beretning om deres Foretagender og optegne deres Lærdomme? Om hans Aand ikke havde Ret til at indblæse og dictere disse Skrifter? Og om de ikke, efter at være skrevne saaledes, vilde udgjøre en Bog — en hellig Skrift — et Bind af Guds Ord?

Vi ville ydermere spørge, om den opstandne Jesus og hans Engle ikke havde Ret og Magt til at aabenbare saadanne Bøger for Verden, naar, hvor og ved hvem de fandt for godt?

Hvis saa er, naar skulle vi saa forvente, at Verden skulle komme til Kundskab om dem, dersom det ikke skulle skee i Begyndelsen af alle Tings Gjenoprettelse, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af?

Vi bede Dig indstændig, kjere Læser, hvo Du end er, at overtænke disse Spørgsmaal vel og de ville svulme og udvide dit Hjerte.

Vi erklære nu høitideligt i den Herre Israels Guds Navn, at Verden om faa Aar skal samle gamle Optegnelser, der ere ligesaa hellige og sande som Jesu Christi Ord og saa hellig som Bibelen; Optegnelser, som udfolde Guds Søns Evangelium, der idetmindste er aabenbaret til tre særskilte Folkeslag paa Jorden ved hans egen Person i hans forherligede Legeme?

Vi ville ogsaa nævne disse Bøger saaledes:

Jødernes Optegnelser (Biblen), skreven i Asien,

De Overblevne af Josephs Sønner, Nephiternes Optegnelser (Mormons Bog), skreven i Amerika.

Israels ti fortabte Stammers Optegnelser, hvor de ere skrevne, vides ikke.

Disse trende Folks Optegnelser ville om faa Aar blive velbekjendt iblandt Nationerne, de ville blive beviste at være sandfærdige, og enhver af dem vil indeholde en Beretning om Jesu Christi Foretagender i de forskjellige Lande, saaledes som han virkelig viste sig for dem efter sin Opstandelse. De Ord, han talte, de Lærdomme, han gav, det Evangelium med hellige Handlinger, han lærte og befalede dem, ville være opskrevne i enhver af Optegnelserne.

I Judæa udvalgte og ordinerede han tolv Apostle, nemlig Simon Peter, Andreas, Jacob, Johannes, Philip, Bartholemæus, Matthæus, Thomas, Jacob, Simon, Zelotes og Judas Iscariotes.

I Amerika udvalgte og ordinerede han tolv Apostle, nemlig: Nephi, Timotheum,

Jonas, Mathoni, Mathonihah, Kumen, Kumenonhi, Jeremias, Semnon, Jonas, Zedekias og Esaias.

I de ti Stammers Land valgte han naturligviis ogsaa tolv, hvis Navne i beleilig Tid vil blive bekjendt.

Foruden disse Optegnelser, om hvad han selv udrettede, vare der mange fra andre Lande og Nationer, (hvilke ikke havde nogen Samqvem med de Nationer, hvor disse Foretagender bleve udførte og disse Apostler valgte), som annammede Kundskab om hans Død og Opstandelse, samt den Hellig-Aands Gave. De have ogsaa skrevet en Beretning om Samme.

Disse Bøger, som ikke ere fortabte, og som indeholde Guds Ord, ville alle komme for Dagen og blive aabenbarede. Intet er skjult, uden det jo skal blive kundgjort: Ei heller er der noget Hemmeligt uden det jo skal aabenbares og udbredes paa den „Tid, da alle Ting blive igjenoprettede, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af."

„Jøderne skal have Nephiternes Ord; og Nephiterne Jødernes. Og Nephiterne og Jøderne skal have Israels fortabte Stammers Ord; og de fortabte Israels Stammer skal have Nephiternes og — Jødernes Ord." Saaledes skal Guds Ord blive samlet. Og alle Nationers Gjerninger skal blive aabenbarede; og Jorden skal skjules med Kundskab om det Forbigangne, det Nærværende og Tilkommende; og Mørke, Overtro, Fordomme og Løgne af ethvert Slags skal bortfly som Skyens flygtige Skygge fra al Jorderige.

Spørgsmaalet vil være: Hvilke ere de Beviser, hvorpaa Sandheden af Mormons Bog støtter sig? Hvortil vi svare: Randsag Bogen og lær selv. I ville finde:

1. Vidnernes Vidnesbyrd.

2. Dens Histories og Prophetiers Sandsynlighed, Harmoni og beviislige Sandruhed.

3. Dens Lærdommes Simpelhed og Reenhed.

Og sidst og bedst af alle — den Hellige Sandheds-Aands Gave, som bær Vidnesbyrd i ethvert ærligt og gudhengivent Menneskes Hjerte, som ønsker at kjende og øve Sandheden.

Sandhed er Lys.

Lys er Aand.

Lys begriber Lys.

Sandhed annammer Sandhed.

Kundskab fatter Kundskab.

Aand kjender Aand.

Hvad der er hinanden liigt hænger sammen i alle aandelige Ting.

Disse ere nogle af Naturens Love i den aandelige Verden og de ere ligesaa sande og ligesaa beviislige som nogen verdslig Lov.

Naar to Draaber Qviksølv bringes nær hinanden, løbe de sammen og blive til Eet. Naar to Flammer af Ild føres nær hinanden, gaaer den ene strax over i den anden og de blive til Eet. Naar to Draaber Vand spildes paa et Bord, ville de forblive i en rund eller kugleagtig Form indtil de forstørres saameget, at deres Cirkler udvides saaledes, at de, naar de gjensidig berøre hinanden, øieblikkelig ville blande sig sammen og blive til Eet. Saaledes er det i aandelige Ting. I ethvert Menneske er der en Deel af Sandhedens Aand; en Spire til Lys; en aandelig Prøvesteen, som, hvis han nøie iagttager, randsager og følger den, vil vidne for ham og føre ham ligesom med en brændende Glæde og Sympathi til enhver sanddru Aand, som han kommer i Berørelse med, medens den, hvis den bemærker en falsk eller løgnagtig Aand, vil sky den med Væmmelse. Kald nu dette en aandelig Tiltrækningskraft, eller hvad Du vil; saa forholder det sig dog saaledes og er en Lov i Naturen (Fortsættes).

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra Pag. 56.)

Sjette Forelæsning. — Sjettte Afdeling.

1. Vi har i de foregaaende Forelæsninger omhandlet Ideerne om Guds Charakteer, Fuldkommenheder og Egenskaber, vi skrider nu til at afhandle den Kundskab, som man maa have, vidende at det Levnetsløb man følger er efter Guds Villie, for at man kan være istand til at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse.

2. Denne Kundskab indtager en vigtig Plads i den aabenbarede Religion; thi det var formedelst den at de Gamle var istand til at taale at see ham, som er usynlig. En virkelig Kundskab om at det Levnetsløb man følger er overeensstemmende med Guds Villie, er for enhver Person væsenlig nødvendig for at sætte ham istand til at have den Tillid til Gud, uden hvilken Ingen kan erholde det evige Liv. Det var dette der satte de gamle Hellige istand til at udholde alle deres Sorger og Forfølgelser, og at skikke sig med Glæde i at man røvede deres Gods, vidende (ikke blot troende), at de havde i sig selv et bedre og blivende Gods i Himlene. Hebr. 10. 34.

3. Med den Forsikkring at de fulgte et Løb, som var overeensstemmende med Guds Villie, var de istand til ikke alene at finde sig med Glæde i at man røvede deres Gods og ødelagde deres Midler, men ogsaa at lide Døden i dens rædsomste Skikkelser; vidende (ikke blot troende), at naar dette deres jordiske Huus eller denne Hytte, blev nedbrudt, havde de en Bygning af Gud, et Huus som ikke var gjort med Hænder, evigt i Himlene. 2 Cor. 5. 1.

4. Saadan var, og altid vil blive, Guds Helliges Stilling, at, medmindre de virkelig vide, at det Løb de følge, er efter Guds Villie, vil de blive trætte i deres Sind og vansmægte; thi saadan har været, og vil altid blive, Modstanden i de Vantroes Hjerter og i deres Hjerter, der ikke kjende Gud, tvertimod Himlens rene og ubesmittede Religion (den eneste Ting, som sikkrer et varigt Liv), at de vil forfølge til det Yderste alle dem, der dyrke Gud efter hans Aabenbaringer, annamme Sandheden ved Kjerlighed til den, og underkaste sig selv til at ledes og styres efter hans Villie; og drive dem til saadanne Yderligheder, at intet mindre, end virkelig Kundskab om at de er Himlens Yndlinge, og har annammet den Tingenes Orden, som Gud har stadfæstet for Menneskets Forløsning, vil sætte dem istand til at udvise den Frimodighed mod ham, der er nødvendig for at overvinde Verden, og for at erholde den Herligheds-Krone, der er forbeholdt de Gudfrygtige.

5. For at et Menneske kan give Slip paa Alt: sin Rang og Anseelse, sin Hæder og Berømmelse, sit gode Navn og Rygte, sit Huus, sine Jorder, sine Brødre og Søstre, sin Kone og Børn, ja endog sit eget Liv, — regnende alle Ting som Skarn imod Jesu Christi Kundskabs Ypperlighed, — det udfordrer mere end blot at troe eller formode, at han gjør Guds Villie; men derimod en virkelig Kundskab, der godtgjør, at han, naar Lidelserne ere endte, vil gaae ind til den evige Hvile og blive deelagtig i Guds Herlighed.

6. Thi medmindre en Person veed, at han vandrer efter Guds Villie, vilde det være en Fornærmelse imod Skaberens Værdighed, om han vilde sige, at han vilde blive deelagtig i hans Herlighed, naar han blev færdig med dette Livs Sager. Men naar han har denne Kundskab, og med største Sikkerhed veed at han gjør Guds Villie, da kan han have ligesaa stærk Tillid til at han vil blive deelagtig i Guds Herlighed.

7. Lad os her bemærke, at en Religion, som ikke fordrer Opoffrelsen af alle Ting, har aldrig tilstrækkelig Kraft til at frembringe den til Liv og Saliggjørelse nødvendige Tro; thi, fra Menneskets første Tilværelse af, kunde den til Liv og Saliggjørelse nødvendige Tro aldrig erholdes uden Opoffrelsen af alle jordiske Ting. Det var formedelst dette Offer, og dette alene, at Gud har anordnet at Menneskene skulde opnaae og nyde det evige Liv; og det er formedelst Opoffrelsen af alle jordiske Ting, at Menneskene virkelig veed at de gjør de Ting, der er velbehagelige for Guds Aasyn. Naar et Menneske har frembaaret som Offer for Sandhedens Skyld, alt det han har, ikke engang holdende sit Liv tilbage, og han troer for Gud at han er bleven kaldt til at gjøre dette Offer, fordi han søger at gjøre hans Villie, da veed han, med den største Sikkerhed, at Gud annammer og vil annamme hans Opoffelse og Offring, og at han har ikke søgt, og vil ikke søge, hans Ansigt forgjeves. Under disse Omstændigheder kan han altsaa erholde den for ham nødvendige Tro for at erhverve det evige Liv.

8. Det er forgjeves for Mennesker at indbilde sig, at de er Arvinger med dem, eller kan blive Arvinger med dem, som har frembaaret deres Alt som Offer, og ved dette Middel opnaaet Tro paa Gud og Yndest hos ham, saa at de kan erholde det evige Liv, undtagen de, ligemaade, frembære ham det samme Offer, og ved denne Offring faaer Kundskab om at de er velbehagelige for ham.

9. Det var ved Offer at Abel, den første Martyr, fik Kundskab om at han var Gud velbehagelig. Og fra den retfærdige Abels Dage indtil den nærværende Tid, er den Kundskab Menneskene har om at de er velbehagelige for Guds Aasyn, opnaaet ved Offer. Og, i de sidste Dage førend Herren kommer, vil han samle sine Hellige tilsammen, som har gjort Pagt med ham, ved Offer. Ps. 50. 3, 4, 5: „Vor Gud skal komme, og ikke tie; en Ild skal fortære for hans Ansigt, og det skal storme saare rundt omkring ham. Han skal kalde ad Himlene ovenfra, og ad Jorden, for at dømme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som har gjort Pagt med mig ved Offer.

10. Dem, altsaa, som gjør Offringer, vil Gud give det Vidnesbyrd at deres Levnet er behageligt for hans Aasyn; og de som har dette Vidnesbyrd vil have Tro til at erhverve det evige Liv, og vil blive istand til, formedelst Troen, at være bestandige til Enden, og annamme den Krone der er opbevaret dem, som elske vor Herre Jesu Christi Aabenbarelse. Men de som ikke offrer kan ikke have denne Tro, fordi Mennesket er afhængig af dette Offer for at opnaae denne Tro; derfor kan de ikke tilegne sig det evige Liv, fordi Guds Aabenharinger ikke garanterer dem Myndigheden til at gjøre saaledes, og uden denne Garanti kunde Troen ikke existere.

11. Alle de Hellige, om hvilke vi har Underretning i alle de os bekjendte Aabenbaringer af Gud, erholdt den Kundskab de havde om deres Velbehagelighed for hans Aasyn — ved det Offer, de havde offret til ham; og, formedelst den saaledes erholdte Kundskab, blev deres Tro stærk nok til at annamme Forjettelsen om det evige Liv, og til at taale at see ham, som er usynlig, og formedelst Troen var de gjorte dygtige, saa at de kunde bekjæmpe Mørkets Magter, stride imod Modstanderens Svigagtigheder, overvinde Verden, og naae Endemaalet for deres Tro, nemlig deres Sjæles Saliggjørelse.

12. Men de, som ikke have gjort dette Offer til Gud, har ikke Vished om at deres Levnetsløb er velbehageligt for hans Aasyn; thi hvad der end kan være deres Tro eller Mening, det er en Tvivls- og Usikkerheds-Sag i deres Sind; og hvor der er Tvivl og Usikkerhed, der er ingen Tro, eiheller kan der være. Tvivl og Tro existe-

er ikke hos een og samme Person, paa den samme Tid; saa Personer, der er Tvivl og Frygt undergivne, kan ikke have urokkelig Tillid; og hvor urokkelig Tillid ikke er, der er Troen svag; og hvor Troen er svag, vil Menneskene ikke være dygtige til at stride imod al den Modstand, Trængsel og Sorg, som de kommer til at møde for at blive Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger; og de vil blive træt i deres Sind, og Modstanderen vil have Magt over dem og fordærve dem. (Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 62.)

Ikkedesmindre begyndte vi nogle Dage efter, at forelæse og bevise af Skriften for vore Venner og Bekjendtere, naar som vi traf sammen med dem. Da kom min Broder Samuel H. Smith og besøgte os. Vi fortalte ham, hvad Herren var iſærd med at gjøre for Menneskens Børn, og læste for ham af Biblen. Vi viiste ham ogsaa den Deel af Værket, vi havde oversat, og arbeidede paa at overbevise ham om, at Jesu Christi Evangelium nu var ved at blive aabenbaret i dets Fylde. Dog blev han ikke let overbeviist, men efter mange Spørgsmaal og Svar, begav han sig til Skoven, for der i Løndom med ivrig Bøn at faae Viisdom af den naadige Gud, saa at han kunde bedømme. Resultatet var, at han fik Aabenbaring, nok til at overbevise ham om, at hvad vi havde sagt var Sandhed, og den 15de i samme Maaned, som vi vare døbte og ordinerede, blev han døbt af Oliver Cowdry, og derpaa gik han tilbage til Faders Huus, i det han lovede og priſede Gud, thi han var fuld af den Hellig-Aand. Kort efter kom min Broder Hyrum Smith til os forat spørge om disse Ting, da jeg, efter hans oprigtige Begjering, adspurgte Herren ved de Urim og Thummim, og modtog følgende Aabenbaring for ham: — Et stort og underfuldt Værk o. s. v. See Pagtens Bog Pag. 142.

Omtrent paa samme Tid kom en gammel Mand og besøgte os, hvis Navn jeg ønsker nævnt med Agtelse, nemlig: Hr. J. Knight sen., fra Colesville i Broom County i Ny-York Stat; han havde hørt, hvorledes vi brugte vor Tid, og godhedsfuldt og betænksomt bragte os en Deel Proviant for at vi ei skulle blive hindrede i vort Oversætterarbeide ved Mangel paa deslige Livsfornødenheder; og jeg vil nævne, som min Pligt, at han flere Gange bragte os saadan Understøttelse, (nagtet han var i det mindste 30 engelske Miil borte), hvilket sat os istand til at vedblive Arbeidet, som vi ellers maatte have lagt tilside for en Tid.

Da han ønskede meget at vide sin Pligt med Hensyn til dette Værk, saa adspurgte jeg Herren for ham og modtog følgende Aabenbaring: — Et stort og underfuldt Værk o. s. v. See Pagtens Bog Pag. 144.

Kort efter at jeg begyndte at oversætte, blev jeg bekjendt med Hr. Whitmer fra Fayette i Seneca County, N. Y., som og med nogle af hans Familie. Først i Juni Maaned kom hans Søn David Whitmer med en Tospændervogn til det Sted, hvor vi var, med det Ønske, at vi skulde følge med ham til hans Faders, og være der til vi havde fuldført Arbeidet. Han tilbød os Kost og Logie, samt een af hans Brødre, til at skrive for mig, som og hans egen Hjælp ved Leilighed.

Da vi netop havde saadan betimelig Hjælp behov i et saa vanskeligt Foretagende, og vi vare blevne underrettede om at Folk omkring os i Nabolanget ventede med stor Længsel efter at faae Leilighed til at randsage disse Ting, saa antog vi Tilbudet og fulgte med Hr. Whitmer til hans Faders

Huus, og opholdt os der indtil Oversættelsen var færdig og Eneret var sikkret. Ved vor Ankomst fandt vi Whitmers Familie meget videbegjerlig angaaende Arbeidet og meget venlig imod os. De vedblev at være saaledes, husede og bespiste os efter Løftet, og John Whitmer isærdeleshed, hjalp os meget at skrive Resten af Oversættelsen. Imidlertid blev David og Peter Whitmer ogsaa til vore ivrige Venner og Medhjælpere til Arbeidet; og da de ønskede at kjende deres særdeles Pligter, og begjerede med megen Alvorlighed, at jeg skulde adspørge Herren dem angaaende, saa adspurgte jeg Herren gjennem de Urim og Thummim, og erholdt følgende Aabenbaringer for dem, den ene efter den anden: — „Et stort og underfuldt Værk o. s. v.," „Hør min Tjener John o. s. v.," og „Hør min Tjener Peter o. s. v." See Pagtens Bog Pag. 145 — 147.

(Fortsættes.

Conferenze,

holdt i Aalborg den 7. og 8. Novbr. 1852.

Ældste Christiansen, Præsident.

Tilstede: 1 Overpræst, 11 Ældste, 12 Præster, 6 Lærere, 2 Diakoner, og en stor Forsamling af de Hellige.

Conferenzen aabnedes med Sang og Bøn Kl. 10½ Formiddag. En Liste over Conferenzens Status blev læst; hvilken viiste, at den tæller 184 Medlemmer, hvoraf 30 hører til Præstedømmet, og at siden sidste Conferenze der er døbt 20. De forskjellige Autoriteter bleve eenstemmigen anerkjendte, som sædvanligt, hvorhos Ældste J. Larsen anerkjendtes som Conferenzens Præsident, istedet for C. Christiansen, som gaves Tak for sin tro Tjeneste; og Ældste J. Thomsen, som Forstander for Aalborg Green, samt Bogagent for Conferenzen. J. P. Johansen blev ordineret til Ældste og ansat som Forstander for Kjeldgaards Green. Flere blev beskikket Missionairer og mange blev ordineret. A. J. Bohn valgtes til Kasserer for det vedvarende Emigrationsfond o. s. v. Præsidenten takkede og ønskede Guds Velsignelse over Conferenzen. Slutning med Sang og Bøn.

Efter Conferenzen blev Bogagentens Regnskab efterseet og befandtes som følger:

	Rdd.	Mk.	Sk.
Skrifter i Behold	62	3	10
Tilgode fra Aalborg . . .	4	3	1
„ „ Salling	6	2	9
„ „ Kjeldgaard . .	2	1	11
„ „ Vensyssel . . .	25	=	11
	100	5	10
Penge i Behold	42	=	6
	143	=	=

Hvilket stemmer med Contorets Regning.

Conferenze,

holdt paa Bornholm den 6. og 7. Nov. 1852.

O. Svensen, Præsident.

Tilstede af andre Ældste 1, af Præster 3, af Lærere 2, af Diakoner 2, og en stor Forsamling af de Hellige. Der aabnedes med Sang og Bøn Kl. 11 Formiddag. Præsidenten udtalte sin Glæde o. s. v, Som sædvanlig blev Kirkens forskjellige Autoriteter anerkjendte. Nogle Brødre bleve valgte og ordinerede til Præstedømmet. Conferenzen talte 90 Medlemmer, som alle stode i et godt Forhold. Sluttedes efter Alles Tilfredshed med Sang og Bøn.

Poesie.

Blandt os, som nu paa Jorden boer,
Man seer at Klinten ogsaa groer;
Men Jesus meget stræng og vred
Vil snarlig komm' iblandt os ned.

Chor.
Thi Høstens Tid nu stunder til,
Da Bryllupsfest han holde vil!

Naar disse da vil tænke paa,
Hvor de blandt Hveden nu mon staae;
Hvad de har hørt og de har kjendt,
Mon de da ei vil føle slemt?

Jo, dette vist vil blive haardt:
Vi Naaden selv mon støde bort,
Og det, som var til Liv og Tro,
Har bragt os ned i Helved's Bo.

Ak! haardt at tænke, er det saa;
Skal hver en Sjæl til Høsten staa?
Hved' eller Klinte, eet af to.
O Herre, skjænk mit Hjerte Ro!
Thi Høstens Tid nu stunder til,
Da Bryllupsfest Du holde vil!

Blandinger.

Man siger, at den franske romersk-katholske Geistlighed er ifærd med at gjøre et kraftigt Forsøg paa, at faae Paven i den ophøiede Stilling igjen, som han var i Hildebrands Dage. De tragter efter at faae ham regelmæssigen anerkjendt som Verdens Overherre, saa at alle andre Monarcher blive afhængige af ham.— Vel an, det dødelige Saar skal jo læges; men, naar det er skeet, saa kommer Striden imellem Sandheden og Babylon.

Sindsro er lige saa nødvendig for Sundhed, som den er for Lyksalighed.

Gud efterseer sit Riges Anliggender; og, dersom hans Tjenere ikke hjælper ham, vil han snart eftersee dem, og sætte Mænd i deres Sted, som vil gjøre deres Pligt ei alene een kort Dag, men et Tusinde Aar.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.